

Det er imidlertid ikke Frøkenens Mening, at Læserne ved denne Bog kun skal gøre Bekendtskab med de forskellige Selskabslege. Den har nemlig en ganske anden Opgave. Den er en meget instruktiv Lærebog med Glosarium og oplysende Bemærkninger, som Frøken Nielsen benytter som et af sine Midler ved sine ret talrigt besøgte Kursus, Østergade 9, 2. Sal.

Ved al Undervisning i fremmede Sprog viser Vanskeligheden sig altid i at bringe Eleverne til selv at lukke Munden op, dette kan gøres ved at begynde med meget smaa Sætninger, der idelig gentages. Dette sker ganske naturligt ved at udføre Legene efter Frk. Nielsens Bog. Samlingen, siger Forfatteren, er til Dels taget fra Mme. Chabreuls store Værk i Paris.

Bogen er paa Otto B. Wroblewskis Forlag.

Vejledning til Behandling af „Nyfødtes Øjenbetændelse“ inden Lægens Komme.

(Fra det kgl. Blindeinstitut.)

Da der blandt de Børn, som optages i det herværende Blindeinstitut, findes ikke faa, hvis Ulykke skriver sig fra deres Livs første Dage, og da den Sygdom, de Nyfødtes Øjenbetændelse, som har berøvet dem Synet, i de allerfleste Tilfælde er *helebredeelig*, henledes Almenhedens Opmærksomhed paa denne Sag.

Sygdommens første Optræden er let kendelig derved, at Øjenlaagenes indvendige Hinde bliver meget rød og svullen og begynder at afsondre en først klar gullig, senere hvidgul Slim. Hovedsagen er, at man straks ved de første Tegn paa en saadan Øjenlaagbetændelse søger Lægehjælp. Indtil denne kan faas, er der ikke andet at gøre end hvert 10de Minut, baade Nat og Dag, at rense det angrebne Øje for den omtalte Afsondring.

Rensningen foretages med vel udkogt rent Vand, som er godt afkølet. Man laver 15 til 20 Totter af Sygevat af en Valnøds Størrelse (i Mangel deraf smaa i Vand udkogte Lærredslapper). Disse dyppes i Vandet og udtrykkes, saa at de kun er fugtige. Med en af de gennemfugtede Totter berøres Øjenlaagenes Overflade og opsuges al den Materie, der er flydt ud. Den brugte Totte kastes da i en Spølkumme, hvori der er lagt et Stykke tørt gammelt Lærred, som gaar lidt ud over Randen. Man tager derefter en ny Tot, og idet man trækker det nederste Øjenlaag lidt nedad, trykker man Totten let mod Spalten for at opsuge Materien. Er Øjnene tilklæbede, maa de fugtes, til de aabner sig, inden Øjenlaaget trækkes ned. Stadig tages nye Totter til Opsugning af Materien. Om fornødent kan man lette Udfløddet ved ogsaa at trække det øverste Øjenlaag lidt opad; men man bør omhyggeligt undgå at anvende noget Tryk paa Øjnene.

Man vedbliver saaledes, stadig med nye Totter, at opsuge Materien, indtil der ikke mere fremkommer nogen.

Naar Berøringen sker varsomt, behøver Barnets Søvn ikke at forstyrres.

Da den fra det angrebne Øje afsondrede slimagtige Vædske er i høj Grad smitsom, maa det Vand, som benyttes, idelig fornyes; og da meget ofte først det ene Øje angribes, og der er en Mulighed for, at det andet

kan gaa fri, maa man vel vogte sig for at benytte de samme Ting til det andet Øje og hver Gang — med nyvadske Hænder — rense det mindst angrebne Øje først; ogsaa med Hensyn til Bns egne Øjne maa iagttages al mulig Forsigtighed.

At der i det hele maa sørges for jævn Temperatur og frisk Luft i Sygeværrelset, og at Barnets Øje ikke maa udsættes for stærkt Lys, behøver næppe særlig at tilføjes.

Tilslidst samles alle Totterne i Lærredet og kastes med dette i Tiden.

Det tilraades forud for Fødselen at være forsynet med en større Portion (for 50 Øre) Sygevat.

Kvindemøder.

Dansk Kvindesamfund holdt et stærkt besøgt Møde i Mandags i Bocks Lokale, hvor Fru Birgitte Berg-Nielsen under stærk Tilslutning talte om *Kvindens Adgang til Erhverv*. Taleren betonedes stærkt Nødvendigheden af, at Forældre sørgede for, at Døtrene saa vel som Sønnerne fik en faglig Uddannelse i deres Ungdom.

I Diskussionen deltog Hr. Højesterets-sagfører Svend Høgsbro, Frkn. Signe Andersen og Helene Berg og Fru Johanne Meyer, alle i Tilslutning til Foredragsholderen, den sidste dog med den Afvigelse, at naar ogsaa hun ønskede, at Kvinden fik Ret og Adgang til alle Embeder og Stillinger i Samfundet, saa vilde det kun være en simpel Betsfærdighed, at Mandens Forsørgelsespligt over for Hustruen bortfaldt.

Fagforeningen for Kjole- og Kaabe-syersker afholdt offentligt Møde i Tirsdags i Rømersgade 22. Fru Johanne Meyer talte om Organisationens Betydning for Syerskerne. I Diskussionen, hvori flere Syersker deltog, blev de triste Forhold skildrede paa en troværdig og gribende Maade. Særlig blev den lange Arbejdstid omtalt og det anstrengende Arbejde — „og“ sagde en af Syerskerne, „den fornemme Dame, der pynter sig i den elegante Silke- eller Fløjlskole til de store Fester, tænker næppe paa, hvor mange Taa- rer det vanskelige Arbejde har kostet Syersken, og at hun kun er lønnet med nogle faa Øre.“ Flere indtegnede sig som Medlemmer.

Fra vor Brevkasse.

Kære Fru Meyer!

I vor Tid bliver det tit sagt, at Kundskab er Magt, mon det nu ogsaa ubetinget er rigtigt? Synes De ikke, man hellere maatte sige: Kundskaber er gode, ja nødvendige Redskaber? Thi i hvilket Maal Kundskaberne vil komme den til Gode, som har tilegnet sig dem, beror sikkert først og fremmest paa Vedkommendes personlige Evner og Indhold, om han vil og kan bruge sine Kundskaber. Det kan ganske vist være svært, næsten en Umulighed, hvilket jeg kender af egen Erfaring, for den, som kun har faaet en liden Part af disse Redskaber, at fremsætte sine Tanker og gøre sine Evner frugtbare, men paa den anden Side har jeg ogsaa iagttaget, hvorledes mange kundskabsrige Mennesker tit kan have udfoldet en ringe Virksomhed, og ofte undret mig over,

hvorledes mangel en Eksamenskandidat kan fremføre det utroligste Vaas, værst har det altid forekommet mig, naar saadan en „tom Tønde“ har buldret paa det religiøse Omraade. Jeg tror ikke, at saadan en næsten blot og bar opblæst Kundskabsboble magter, men mangler meget i at udfylde sin Plads som et nyttigt og gavnligt Samfundsmenneske. Da det altsaa efter min Mening kommer an paa, om et kundskabsrigt Menneske magter at bruge sine Kundskaber, tror jeg sikkert, at det var bedst, om Kundskaber saa vidt muligt blev afpassede efter Vedkommendes Tarv, og derved saa mange Mennesker som muligt kom paa deres rette Hylde, baade i Aandens og Haandens Verden, men her spærrer vore nuværende Samfundsforskelde atter Vejen for mange, ikke mindst for Kvindene.

Ædelt Vildt.

En Kvindes Roman. Af Ida Boy-Ed.

Lindstrøm hentede to Malerier frem, det, der stod paa Staffeli, og et andet, som indrammet hang paa Væggen. Det i Rammen forestillede et Landskab fra det sachsiske Schweitz, som var udført med en saadan Dygtighed, saavel med Hensyn til Farveblandingen som i Belysning, at det bragte Moscheles til at studse.

„Og her!“ sagde Baron.

Et kvindeligt Hoved, i hvilket man trods Uligheden i mange Detailler genkendte Otilie, eller rettere formodede, at det var hende, blev af Maleren stillet i det bedste Lys.

„Ligheden med Deres Model har De ikke truffet,“ sagde Doktor Alfred køligt, „men Deres Landskab forraader et stort Talent. Bliv det tro.“

„Oprigtig talt,“ vedblev Baron, „har jeg mindre Lyst til Landskabs- end til Portrætmaling. De maa huske paa, at det alene er efter Hukommelsen, jeg har forsøgt at male Frøken Otilie.“

Løsenet var givet.

Med heftigt bankende Hjerter spurgte Doktoren forsigtig: „Saa skulde De hellere have bedet hende om at sidde for Dem. Hvorfor gjorde De ikke det?“

Baronen lagde Billedet fra sig, greb stormende Alfreds Haand og udbrød: „Aa, vær dog endelig oprigtig! Deres Ord skal være en Antydning af, at en Tilnærmelse fra min Side ikke vil være Otilie ubehagelig! Otilie sender Dem? Mit Frieri vil blive modtaget, saa snart jeg gentager det i korrekt Form? Aa, jeg vidste det. Skæbnen havde bestemt hende til mig. Bekendtskabet med Mariane skulde kun være et Varsel for Otilie!“

I Modsætning til den Hjælpeløshed, som Doktoren i Almindelighed blev overfaldet af i Otilies Nærværelse, følte han sig her i Besiddelse af al sin aandelige Kraft, og han, som kendte Marianes Historie, forstod straks, at Aksel Lindstrøm var indblandet deri, ja, han fik endogsaa en Anelse om Sagens rette Sammenhæng. Dødelig forskrækket og dog fuldstændig rolig sagde han: „Kan Doktoren tro paa den Kærligheds Oprigtighed, som før har tilhørt Moderen!“

„De tror mig ikke?“ raabte Baron, som endnu stadig holdt Alfred for en Udsending, „hvilke Beviser skal jeg give Dem?“